

отивали на парахода. Съ тяхъ заедно отивалъ и А. Кжичевъ, разбира се нарочно, като е искалъ да се възползува заедно съ офицеритѣ и прѣмине свободно. Успѣлъ да мине покрай нѣколко стражари, подава червеното си билетче на послѣдния и току-що да влѣзе въ парахода, неочаквано стражара го спира и му поисква паспорта. Изненаданъ Кжичевъ започва бързо — бързо да търси въ джобоветѣ си, но като не намѣрва нищо, съобщава на стражара, че паспорта му останалъ у дома, затова се повърна да го вземе.

— Да отидемъ по напрѣдъ въ паспортното писалище, каза стражара и подкара напрѣдъ Кжичевъ, който нѣмаше какво да прави — подчини се на грубата заповѣдъ. Паспортното писалище бѣше на 150 крачки далечъ отъ пристанището. Пристѣпующитѣ тамъ съграждани на А. Кжичевъ, не обърнаха внимание на тая случка, която всѣки смѣташе за нѣщо обикновено съ пѣтници, които пѣтуватъ отъ Турция за Ромжния. Само двама паши, които надуваха своитѣ наргелета прѣдъ близкия хотелъ, запитаха стражара: „Каква е вината на тоя българинъ?“

— Ефендимъ, иска да прѣмине безъ паспортъ, отговори съ нисъкъ поклонъ стражара.

— Нагледъ всѣки ще каже, че е кой знае какъвъ банкеринъ, а той — цѣлъ чапкънинъ, паспортъ даже не си вземалъ, каза единъ отъ пашитѣ.

Не се изминали десетъ минути, погледитѣ на цѣлата публика бѣха устрѣмени къмъ зданието на паспортитѣ, гдѣто се чуваха груби викове на стражаритѣ: „Тутунъ!“ — Тутунъ!“ (хванете го).

Но какво бѣше удивлението на публиката, виждайки, че лицето подиръ което бѣгащитѣ стражари викиха „тутунъ“ (хванете го) не бѣше другъ, а — А. Кжичевъ. Той бѣгаше отъ писалището на паспортитѣ къмъ пристанището, прѣслѣдванъ отъ трима стражари съ голи саби въ ржцѣ.

Публиката отъ мъже и жени, изненадани, изплашени — раздѣли се и отвори свободенъ пѣтъ на Кжичевъ, който въ тая минута приличаше на разяренъ лъвъ.